

[Kim Behnke]

Nu hedder det sig så om disse mængderabatter, som Folketinget én gang har forbudt, at nu skal reglerne skærpes. Dengang man indførte forbudet mod mængdebegrænsning, sagde vi: Dette her bliver gennemhullet af virksomhederne; det, der sker, er bare, at virksomhederne skal betale lidt større honorarer til reklamebureauerne. Og ganske rigtigt; det varede ikke længe, før virksomhederne fandt ud af, at når de ikke må sige, at der kun er én kasse øl pr. kunde, sætter de bare en kupon i den lokale ugeavis. Så skal man tage den kupon med pr. kasse øl, man ønsker at købe. Vi glædede os over, at så havde vi i hvert fald fået den bestemmelse undergravet, men nu skal den mulighed også fjernes.

Det skal bestemt ikke være interessant at være dansker. Som fru Sonja Mikkelsen siger: Vi tvinger folk til at sidde og klippe kuponer. Jeg har aldrig selv klippet en eneste af de kuponer ud, det interesserer mig ikke, men jeg synes, at man skal have lov til at tilbyde kunderne det, så det kan være lidt spændende og lidt underholdende at deltage i disse her ting.

Så er der indført nogle bestemmelser om at skærpe kravene til rabatmærkningerne; det skal være tydeligt markeret med danske kroner, hvad rabatkuponen eller rabatmærket er værd. Og så står der, at man har krav på til enhver tid – der er ingen tidsfrist på – at kunne komme og forlange at få rabatmærket indløst mod udbetaling af kontanter, og så står der i selve lovparagraffen, at ministeren skal tage stilling til en nedre beløbsgrænse. I bemærkningerne er den nedre beløbsgrænse 5 kr. Det vil sige, at hvis jeg har en kupon liggende hjemme, som er 10 år gammel, kan jeg sende den til en forretning i Skagen med krav om, at de ofrer 3,75 kr. – nej, det må de ikke engang; de skal udstede en check – og så skal de ofre 3,75 kr. for at sende en check på 5 kr. til mig. Det er jo fuldstændig absurd. Ministeren kunne i det mindste sætte en forældelsesfrist ind, således at når kuponerne er 1 år gamle – eller for den sags skyld endnu hurtigere – har man ikke længere det krav. Nu har man minsandten fået et retskrav på at få 5 kr. refunderet alle mulige mærkelige steder. Det er i den grad en hån mod de virksomheder, der sidder og har svært nok ved at få tingene til at hænge sammen i det daglige.

Så er der hele spørgsmålet om mærkningen og den måde, man skal præsentere varerne i butikkerne på. Her mener vi også, at man taler ned til folk. Man fremstiller det, som om de folk, der er ude at købe ind, ikke evner noget som helst. Vi har tiltro til forbrugerne; de kan sagtens selv finde ud af det.

Så er der lodtrækningerne – ja, her er vi næsten ovre i »Alice i Eventyrland«, for nu står der, at lodtrækninger skal være forbudt i det omfang, udfaldet beror helt eller delvis på tilfældet. Jamen er ikke netop definitionen på en lodtrækning, at det skal være tilfældigt? Ellers kan man lige så godt line kunderne op og udlevere præmier til dem alle sammen. Det er kun i »Alice i Eventyrland«, det er sådan, og resultatet af dette her er selvfølgelig, at virksomhederne siger, at så kan det også være lige meget, så pakker vi det hele ind i grå papkarter, og så er der ingen grund til, at tingene behøver at være spændende længere.

Så er der diskussionen om, hvorvidt virksomhederne skal kunne få forhåndsgodkendelser hos Forbrugerombudsmanden. Den bestemmelse var også med i det gamle lovforslag nr. L 50 fra sidste samling, og det synes vi er en god ting, så virksomhederne ikke længere bagefter skal komme rendende og få retssager på nakken, fordi de har overtrådt en eller anden bestemmelse. Det er fornuftigt, at man kan få sine kampagner osv. forhåndsgodkendt, men det er også det eneste fornuftige, der efter vores mening er i dette lovforslag.

Til allersidst vil jeg spørge: Når vi nu har vedtaget denne her lov, hvad så? Hvordan skal den håndhæves? Skal politimesteren abonnere på alle ugeaviser i området og sidde og kigge dem igennem og se, om der har indsneget sig en enkelt rabatkupon? Skal alle tryksager, der bliver runddelt søndag og lørdag af spejdere, ned på politistationen til forhåndsgodkendelse? Og hvis der har indsneget sig en enkelt rabatkupon bagest på en pakke havregryn, skal politiet så ind og tage sig af det?

Jeg advarer ministeren om, at det meget vel kan blive sådan – lige så vel som med lukkeloven – at en eller anden politiorganisation går på tv og siger: Det her har vi simpelt hen ikke ressourcer til, vi har ikke tid. Folk går rundt og slår hinanden ihjel og andre vigtige ting – vigtige i relation til politiets arbejdsindsats – hvorfor skal vi så gå rundt og se, om der hæn-